

K-31/02.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Županijski sud u Vukovaru, u raspravnom vijeću, u sastavu: predsjednik vijeća Nikola Bešenski, te sudac Stjepan Margić i suci porotnici Marko Lukić, Zoran Bračić i Stanko Vukojević, kao članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Smederevke Šerbić, u kaznenom predmetu protiv optuženog Petra Đukića, zbog kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH, a po optužnici ŽDO u Osijeku broj KT-42/93. od 23. prosinca 1996. godine, a preuzetoj i preciziranoj od strane ŽDO u Vukovaru DO-K-54/99., nakon javno provedene i zaključene glavne rasprave u prisutnosti ŽDO Vukovar Božidara Piljića, optuženog Petra Đukića, odvjetnika Vojislava Ore, na dan 01. listopada 2002. godine, objavio je i

/

p r e s u d i o

- **Opt. PETAR ĐUKIĆ**, sin Petra i Jeka r. Kalanj, rođen 16. lipnja 1934. godine u Kurjaku, općina Titova Korenica, s prebivalištem u Tompojevcima, V. Nazora 27, Srbin, drž. RH, udovac, otac troje punoljetne djece, pismen sa završenih 4 razreda osnovne škole, od imovine posjeduje 1/2 kuće i 3 jutra zemlje, umirovljenik, s mirovinom od 450,00 kn mjesečno,

k r i v j e

da je:

nakon okupacije sela Tompojevci dana 10. listopada 1991. godine od strane tzv. "JNA" i drugih paravojnih postrojbi, kao član štaba teritorijalne obrane koji je početkom prosinca iste godine ustrojio optuženi Đuro Kljajić kao organ mjesne vlasti, u vremenu od ustrojavanja navedenog štaba do travnja 1992.g., u cilju nečovječnog postupanja prema civilnom stanovništvu, pljačkanja imovine, zastrašivanja, postupao protivno članku 3., članku 32., članku 33., i članku 53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.g., pa je radi ostvarenja ovih ciljeva:

zajednički sa optuženim Đurom Kljajićem. opt. Danom Đukićem, opt. Štefanom Penčarskim i opt. Jovom Radekom

skoro svakodnevno dolazio u kuću Jure Brale, njemu i njegovoj obitelji su prijetili da će ih ubiti, dovodili ih do septičke jame govoreći da će ih u nju baciti.

stavljali im nož pod vrat i cijev automata u usta, govoreći da je šteta trošiti metak za njih i da je najbolje da ih pokolju,

vodili ih u susjedna sela, noću i danju, a ovi se morali vraćati pješice, vršili pretres, pri čemu je Radeka Jovo uzeo jedan, a Kljajić drugi televizor,

osobno, u više navrata noću ulazio u kuće iz kojih je izvodio mještane, te su isti kasnije odvođeni u Čakovce, gdje su bili batinjani,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme okupacije, nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu, zastrašivao ih, pljačkao im imovinu,

te je time počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo po članku 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

Uslijed naprijed navedenog, a temeljem članka 6., 50., 56. i 57. Kaznenog zakona i članka 120. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske,

o s u d u j e s e

na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine

Na osnovi članka 63. Kaznenog zakona optuženom Petru Đukiću u izrečenu kaznu zatvora uračunava se vrijeme provedeno u pritvoru počev od 21. studenog 2000. godine, zaključno s 01. listopadom 2002.g.

Na temelju članka 122. stavak 4. a u svezi s člankom 119. stavak 2. točka 1-6, ZKP-a, optuženik se oslobađa da naknadi troškove kaznenog postupka i paušala.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku, optužnicom KT-42/93. od 23. prosinca 1996. godine, optužilo je Petra Đukića i dr., za izvršenje krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – genocid, opisano i kažnjivo u članku 119. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (nastavno OKZRH).

Navedenu optužnicu preuzelo je Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru pod brojem DO-K-54/99., te preciziralo istu tako da je na teret optuženom stavilo izvršenje kaznenog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. stavak 1. OKZRH.

U svojoj završnoj riječi, ŽDO u Vukovaru predložio je da se optuženi oglasi krivim i osudi po zakonu.

Optuženi Petar Đukić izjavio je da razumije optužnicu, a sukladno članku 320. stavak 3. i 4. ZKP-a očitovao se da se ne osjeća kriv. Koristio je svoje pravo, nije iznosio svoju obranu, već se branio šutnjom.

U dokaznom postupku saslušani su svjedoci: Jure Brala, Željka Brala, Ivan Šakić, Antun Bajčin, Marijan Beretin, Vlado Kovačić, Stjepan Zvonarić, Tomislav Lovrić, Martin Kešnjer, Kata Mađarević, Vladimir Mađarević, Marija Galović, Jelica Skeledžić, Stjepan Bataković, Marijan Skeledžić, Ivan Beretin, Josip Bošnjaković, Zdenko Lovrić, Josip Ivić, Terezija Nemet, Đuro Marijanović, Janja Filipović, Stjepan Kovačić, Ivan Lovrić, Dragutin Marijanović, Ivan Čupić, Ivan Kampić, Josip Petričević, Kata Haviđić, Petar Ivić, Nedeljko Kalac, Antun Nemet, Danica Beretin, Ivan Bataković, Anica Gelemanović, Dragutin Gelemanović, Zvonko Ciprić, Adam Ivić, Andrija Kampić, Ivan Ivić, Vice Višić, Stjepan Simić, Milena Lovrić, Terezija Šakić, Rozalija Kalac, Mara Vulić, Zdravko Galović, Stjepan Lovrić, Stajka Lovrić, Ivan Ciprić, Marica Petričević, Stjepan Petričević, Mila Višić, Marica Mostarac, te izvršeno prepoznavanje putem fotografija od strane svjedoka Tomislava Lovrića, Marije Galović, Jelice Skeledžić, Ivana Beretina, Andrije Kampića, Stjepana Simića, Milene Lovrić, Terezije Šakić, pročitane izjave potpisane od strane Marijana Beretina, Ivana Batakovića, Stjepana Batakovića, Zdravka Galovića, Martina Kešnjera, Ivana Šakića, dozvola izdata za kretanje-putovanje od strane V.P. 7325 od 13. 01. 1992. godine, dopis Općine Tompojevci od 01.02.1995. godine, dopis Ureda za prognanike i izbjeglice od 8. veljače 1992. godine, te potvrde o oduzimanju stvari od Simić Stjepana, dozvole o kretanju izdane na ime Stipe Petričevića, naredbe komandanta TO Tompojevci o oduzimanju vozila Ivanu Šakiću, Martinu Kešnjeru i Zdravku Galoviću, dopis odjela krim policije od 14. veljače 2001. godine, dopis Državnog zavoda za statistiku o broju stanovnika po nacionalnoj strukturi Tompojevaca, a po popisu 1991. godine, pozivi koji se odnose na ime Vice Višića, te izvršen uvid u evidenciju prognanih osoba od 17.03.1992. godine (list spisa 484-485).

Svjedok Jure Brala iskazuje da su od početka 11. mjeseca 1991. godine pa do 17. ožujka 1992. godine svaku noć upadali u njegovu kuću domaći ljudi srpske nacionalnosti, a bilo je i stranih koje nije poznao, te vršili pretrese po kući. Ukazuje da je vlast u početku držao Joca Tomić, a da je kasnije preuzeo Đuro Kljajić. To je bila TO i uz Đuru Kljajića glavni su bili Dane Đukić, Jovo Radeka, Dalibor Penčarski i Petar Đukić. Petar Đukić je zajedno s Đurom Kljajićem, Danom Đukićem, Jovom Radekom i Štefanom Penčarskim skoro svakodnevno dolazio u kuću navedenog svjedoka. Prilikom tih dolazaka više puta su ga batinali Đuro Kljajić, Dane Đukić i Jovo Radeka, stavljali su mu nož pod vrat i cijev automata u usta. Jednom ili dva puta doveli su ga do septičke jame govoreći da će ga u nju baciti, kao i članove njegove obitelji. Često su mu govorili da je šteta trošiti metak za njega i članove njegove obitelji i da je najbolje da ih pokolju. Prilikom pretresa u njegovoj kući Jovo Radeka je uzeo jedan, a Kljajić drugi televizor.

Naglasio je da je najmanje 7-8 puta fizički maltretiran i da je dobio batine. Obično je batine dobijao u Čakovcima, a često su ga vodili, kao i članove njegove obitelji, u susjedna sela, a nazad su se morali vraćati pješice. Kao i drugi nije mogao ići na njivu ili u drugo selo ako se ne javi u štab TO. Petar Đukić je jednom doveo nepoznate i tada su mu uzeli auto.

Svjedokinja Željka Brala iskazuje da je selo prvo okupirano od strane vojske, a kasnije je formirana vlast na čijem je čelu bio Đuro Kljajić. U toj vlasti su još bili Dane Đukić, Perica Đukić, Štefan Penčarski, Andrija Antolović, Jovo Radeka i njegova žena Eva.

U njihovu kuću su dolazili skoro svake noći i vršili pretres kuće. S naprijed navedenim poznatima dolazili su i nepoznati. Perica Đukić je doveo vojsku kada su im odvezli auto.

Đuro Kljajić je najviše njenog oca odvodio. Vidjela je kako je Đuro Kljajić nekoliko puta šamarao i tukao kod njih u kući, a svima njima, ocu, majci i njoj, stavljao je nož pod grlo. Nekoliko puta su njenog oca odvodili na neku ciglanu na

strijeljanje, a zatim ga vraćali. Više puta su govorili da će ih baciti u septičku jamu. Oca su odvodili u zgradu gdje je bila smještena TO kao i u Čakovce, gdje su ga tukli i maltretirali.

Svjedok Ivan Šakić ukazuje da je njihovo selo Tompojevcima okupirano negdje polovinom rujna 1991. godine. U početku, dok su većinu u jedinicama tzv. "JNA" sačinjavali Mađari iz Bačke, u selu nije bilo velikih problema. Negdje krajem 10. i početkom 11. mjeseca, kad su došli vojnici iz Sremske Mitrovice i Rume, situacija se znatno pogoršala. Tad su počeli sve češći pretresi i upadi u kuće, pozivanje na informativne razgovore i slična maltretiranja.

Dva puta je pozvan od strane Đure Kljajića kao šefa TO-a, ali nitko ga nije tom prilikom tukao, već je bilo samo verbalnih prijetnji da će morati napustiti selo i slično. Iz teritorijalne obrane su mu dolazili 4,5 puta u kuću, ali mu nisu ništa ukrali.

Petar Đukić je također bio u uniformi TO i sa oružjem. Sve vrijeme od kada je selo bilo okupirano, pa do izгона mještana hrvatske nacionalnosti, bilo je ograničeno kretanje, i to tako da kada je trebalo ići brati kukuruz, moralo se ići po propusnicu. Nije mogao ići u druga mjesta, a bio je i policijski sat.

Svjedok Antun Bajčin iskazuje kako je iz Tompojevaca praktički izašao 17. 10. 1991. godine, tako da nema neposrednih saznanja što se događalo za vrijeme okupacije sela i vladavine TO.

Svjedok Marijan Beretin ukazuje da je u Tompojevcima živio od 1950. godine, pa do 17. ožujka 1992. godine, kada su ga protjerali iz sela zajedno s još 11 članova obitelji. Selo je inače bilo okupirano i bio je formiran TO, na čijem čelu je bio Đuro Kljajić, a osim njega tu su bili optuženi Dane Đukić, Petar Đukić, Štefan Penčarski i Jovo Radeka. To jutro kad će biti protjeran, dobio je dokument iz kojeg proizlazi da dobrovoljno napušta selo i da imovinu ostavlja TO. Taj dokument su sastavili naprijed navedeni optuženi, a pisala ga je optužena Eva Radeka. U selu se nisu mogli slobodno kretati, čak što više, 100 metara dalje imao je vinograd i vrt s kupusom, ali nije dobio propusnicu da to radi.

Inače, to jutro kada će biti protjerani, išao je kod zapovjednika vojske tzv. "JNA" Živkovića da pita zašto ih protjeruju i tad mu je Živković rekao da vojska s tim nema ništa, već da to radi TO. Zna da je TO bilo manje nego vojske, ali je Živković rekao da ne može ništa TO-u. Inače, kod njega nisu bili vršeni pretresi iz razloga jer je bio zaštićen, i to zato što su u početku u kuću pored njegove došli u okviru vojske Hrvati iz Srijema, a u drugu neki oficiri, i nisu dozvoljavali da ulaze u njegovu "avliju".

Svjedok Vlado Kovačić ukazuje da je do protjerivanja živio u selu Tompojevcima. Za vrijeme okupacije išao je sigurno 15-20 puta po propusnicu u zgradu TO-a. Svaki put mu je propusnicu izdao Đuro Kljajić. Noću je netko bio na straži pred zgradom TO, a obično su unutra i drugi bili zajedno s Đurom Kljajićem, i to, Petar Đukić zvan "Perica", Dane Đukić, Penčarski zvan "Baja", njegov sin "Balonja" i Jovo Radeka.

Njega nitko od tih pripadnika nije tukao i samo ga je jednom Perica Đukić izvrijeđao da je ustaša, a on je rođen 1952. godine i ne može biti ustaša.

On je susjed s Jurom Bralom, a u toj kući je živjela i njegova kćerka Željka. Najmanje 6-7 puta vidio je da su noću kod Jure Brale došli Đuro Kljajić, Dane Đukić, Perica Đukić, Jovo Radeka i sin Baje Penčarskog. Uvijek su dolazili s oružjem i baterijskim lampama. On tih noći nije spavao, već se zavukao pod čardak uz samu među između njegove kuće i kuće Jure Brale. Tad je vidio kad su jednom prilikom Juru i Željku izvodili i dovodili do septičke jame. Čuo je kako Đuro Kljajić Željki govori da bi je tata mogao pronaći u septičkoj jami. Svjedok je prilikom riječi "Željka je bila curica, joj što su s njom radili", imao suzne oči. Također je više puta čuo vrištanje Željke, te Jurin glas kako moli da ubiju njega, a ne njegove članove obitelji. Više puta

je vidio da Đuro Kljajić "guša" Juru Bralu, a kasnije su se čuli jauci jer ga je uvodio iza zatvorenih vrata.

Svjedok Stjepan Zvonarić ukazuje da je za vrijeme okupacije, pa do protjerivanja, bio tri puta pretučen, prvi puta 28.10.1991. godine, drugi put 06.12.1991. godine i treći put početkom 1992. godine. Svaki put se to desilo u njegovoj kući, a tukle su ga njemu nepoznate osobe. Međutim, te osobe su sve znale o njemu i on misli da je iste poslao netko iz TO Tompojevci.

Poslije 06.12.1991. godine nije ni spavao u svojoj kući, a svaki put se morao javljati Đuri Kljajiću, Jovi Radeki i Dani Đukiću, gdje će spavati svaku večer. U selu je vladao "policijski čas", ali su ovi iz TO išli noću i radili što su htjeli. On je morao tražiti propusnicu da ide raditi vrt koji je 50 metara udaljen. Inače, propusnice je mogao dati Đuro Kljajić ili Dane Đukić. Nije smio ići ni po selu šetati, a kamoli da ide u drugo selo. Fizički ga nitko nije tukao od mještana Tompojevaca koji su bili u TO.

Nekoliko puta, kada je išao kod šogora u drugu ulicu, zaustavio ga je Petar Đukić zvan "Perica", pitao ga kuda ide, a imao je oružje i uniformu.

Svjedok Tomislav Lovrić ukazuje da je rođen i živio u mjestu Tompojevci, s tim da je kao hidrogeolog radio u "Naftagasu" u Novom Sadu, te da je često bio na terenu. U drugoj polovici 1991. godine stanovao je u vikendici svog prijatelja u okolici Novog Sada, jer je radio u Naftagasu, a vodio je jedno gradilište u Indiji. U selu su živjeli njegova supruga i majka, zna da je selo okupirano, ali je on prvi put ostao više dana u Tompojevcima između 16. – 17.11. pa do 23.-24.11.

Između 20.-25.11.1991. godine u selu se pojavio Đuro Kljajić, koji je bio u uniformi i imao oružje. Pozivao je mještane na saslušanje. Pozivao je i njegovu suprugu, iako su do ratnih događaja bili kao "nokat i meso".

Drugi put je u selo došao pred Božić 1991. godine i ostao u selu do 12. ili 13. siječnja 1992. godine. Tad je Đuro Kljajić bio apsolutna vlast u selu. Mlade ljude odvodio je u Sremske Čakovce ili u Orolik na saslušanje, gdje su ih tukli.

Posljednji put s propusnicom je u selo došao 27.02.1992. godine. Javio se u štab teritorijalne obrane, a dežurni je bio Dane Đukić. Taj dan kod njega u kuću je došao Dane Đukić i Petar Đukić zvani "Perica". Taj dan su kasnije došli po njega i odveli ga u Čakovce gdje je ispitivan i mučen tri noći i dva dana.

Petra Đukića, zvanog "Perica", viđao je s oružjem i u uniformi i zna da je bio s Kljajićem u TO.

Svjedok Martin Kešnjer iskazuje da se u vrijeme zauzimanja Tompojevaca sklonio, a da se polovicom 10. mjeseca 1991. godine vratio natrag u Tompojevce, kad je selo bilo potpuno okupirano.

Inače, od vremena kad se vratio pa do protjerivanja, po selu se nije moglo kretati i morala se tražiti propusnica. Također se nije moglo kretati od 17 sati pa negdje do ujutro. Viđao je Đuru Kljajića, i to negdje od sredine prosinca 1991. godine, a isti je bio komandant "njihove policije". S njima je bio i Đukić Petar zvani "Perica", koji je isto bio u uniformi i s oružjem, s tim da mu je isti, kad se vratio 1997. godine, vratio berač, prikolicu i mehaničarski alat, a pomogao mu je i oko sređivanja kuće.

Svjedok Kata Mađarević iskazuje da je njihovo selo prvo okupirano od strane pripadnika bivše vojske JNA. Nakon pada Vukovara formiran je TO, u selu se živjelo u velikom strahu koji se ne može opisati. Za izlazak iz sela moralo se javiti u štab gdje se dobivala potvrda. Također je trebala propusnica kad se ide na njivu. Tko pripada TO znala je iz toga što se morala javiti u njihov štab za dobivanje propusnica. Zna da su u štabu TO bili, pored Đure Kljajića, Dane Đukić, Petar Đukić zvani "Perica", Štefan Penčarski i Jovo Radeka. Viđala ih je u uniformama i pod oružjem.

Svjedok Vladimir Mađarević iskazuje, kako je živio u Tompojevcima i da je 10.10.1991. godine u selo ušla vojna policija, a 11.10. rezervisti bivše JNA, i to najvećim dijelom Mađari. 12.10.1991. godine su ušli neki dobrovoljci i njega su uhitili i odveli u Vojni istražni zatvor Paragovo kod Novog Sada, a zatim u logor u Begejce. U logoru je bio do 15.12.1991. godine kada je njegova punica, koja inače živi u Novom Sadu, preko jednog oficira bivše JNA dala 5000 DEM da bi on bio pušten i zatim došao na slobodno područje Republike Hrvatske. O događajima za vrijeme okupacije nema neposrednih saznanja, jedino zna da su njegovi roditelji protjerani 17.03.1992. godine s većinom mještana Tompojevaca.

Svjedok Marija Galović iskazuje da je vojska u njihovo selo ušla u 10. mjesecu 1991.godine. Zna da je ubrzo osnovana seoska vlast, a na čelu te vlasti bio je Đuro Kljajić. Pored njega u toj vlasti su još bili Dane Đukić, Perica Đukić, Štefan Penčarski, Andrija Antolović, Jovo Radeka i Eva Radeka. Danu Đukića, Pericu Đukića i Jovu Radeku, viđala je kako u uniformi s oružjem idu po selu, te jednom prilikom kako Perica Đukić i Jovo Radeka vode neke ljude da usele u kuću njenog brata Ive Martinovića, koji je inače i prije tih događaja radio i živio u Njemačkoj.

Svjedok Jelica Skeledžić iskazuje kako je vojska tzv. JNA ušla u njihovo selo u 10. mjesecu 1991.godine. Nju osobno dva puta su vodili u TO, a mjesec dana se svaki dan u 16,00 sati morala javljati u komandu vojske. Komanda vojske i TO su bile dvije odvojene, zasebne institucije i svaka je imala na različitom mjestu svoj štab. Prvi put kad je odvedena u TO na prozor je zakucao Dane Đukić i rekao njenom mužu da mora ići u TO, a bilo je noću oko 23,30 sati. Tad ju je do TO-a pratio Petar Đukić zvani Perica. Tad ju je ispitivao i maltretirao Đuro Kljajić, a od osoba koje je poznala bili su Dane Đukić i Petar Đukić zvani Perica. Đuro Kljajić joj je svašta rekao, a između ostalog da je kurva ustaška, da je rodila ustašu i da ustaše sve moraju umrijeti. Iznenadila se da se Đuro Kljajić tako ponaša prema njoj, jer su prije ratnih događaja bili u jako dobrim odnosima. Jednom prilikom su je odveli u Čakovce gdje su je ispitivali i maltretirali cijeli dan. Petar Đukić zvani Perica, osim što ju je pratio prilikom njenog odvođenja u TO, jednom prigodom je njenom mužu izdao potvrdu da mogu ići brati kukuruze.

Svjedok Stjepan Bataković iskazuje kako je živio u Tompojevcima, ali njegova dva sina i supruga su otišli, tako da je za vrijeme okupacije živio sam u kući, jer je ostao da čuva imanje. Odmah nakon okupacije počeli su pretresi kuća. Inače, bio je i "policijski čas" tako da se nije smjelo kretati po selu od 17,00 do 07,00 sati. Za rad na njivi također je trebala propusnica, kao i za odlazak u drugo selo. Propusnice su izdavane u TO-u. On se slabo kretao po selu, ali zna da su pljačkane kuće Hrvata i da su isti odvođeni na ispitivanje u štab. On nije odvođen ni jednom u štab TO-a.

Pericu Đukića je viđao s puškom i uniformom.

Svjedok Marijan Skeledžić iskazuje da je u 09. ili 10. mjesecu 1991.godine njegovo selo Tompojevci okupirala tzv. JNA. Inače, prije tih događaja 15-20 godina je bio općinski odbornik, predsjednik vatrogasaca, sudac porotnik, tj. bio je stalno u vlasti i da su svi bili jako dobri, bez razlike Srbi ili Hrvati. Također navodi da su se nakon okupacije u selu promijenile tri smjene, odnosno tri komande. U prvom trenutku komadant je bio jedan kapetan iz Sombora, po narodnosti Mađar, i tada, osim što su odveli nekoliko ljudi, nije bilo većih maltretiranja. Drugi put su komadanti bili Veljo i Kosta, a treći put kapetan Živković.

Negdje u vrijeme treće smjene Đuro Kljajić je osnovao TO. Nakon osnivanja TO-a situacija je postala neizdrživa. Pljačke po kućama, pretresi,

maltretiranja, bili su svakodnevni. Pljačkali su na način da je najprije uveden policijski sat u 17,00 sati, i tad su svi morali biti u kućama, a oni su upadali u kuće koje su htjeli, pljačkali i maltretirali koga su htjeli i kako su htjeli.

Zna da je Đuro Kljajić bio komadant TO-a jer je to sam rekao, a Đuro Kljajić je i osnovao TO. Petar Đukić zvani Perica je također imao uniformu i oružje, i jednom prilikom u štabu TO mu je dao propusnicu da može ići na njivu raditi, a jednom prilikom je bio ispred njegove kuće kad je u njegovoj kući vršen pretres. Nije ga maltretirao, kao ni članove njegove obitelji.

Jednom prilikom Petar Đukić zvani Perica je bio sprovodnik i stražar kad su morali voziti žito u Berkasovo.

Svjedok Ivan Beretin iskazuje da je i on bio u Tompojevcima kad je isto okupirano, te da je poslije ostao u istom sve dok nije protjeran 17.03. 1992.godine. Selo je okupirano od vojske, a kasnije je Đuro Kljajić bio vlast sa svojim ljudima, a nazivali su se pripadnicima TO. U tu grupu Đure Kljajića spadali su Dane Đukić, Petar Đukić zvani Perica, Štefan Penčarski, Jovo Radeka, Eva Radeka, Đuro Krošnjar, Ranko Mirilović i jedan od sinova Macura Nikole. Sedam mjeseci faktički nije izlazio iz kuće, a zna kako su tukli određene ljude iz Tompojevaca i odvodili ih u Čakovce.

Svjedok Josip Bošnjaković iskazuje da je on živio u Berku i da nema nikakvih neposrednih, pa čak ni posrednih, saznanja što se događalo u Tompojevcima za vrijeme okupacije, osim što je čuo da su Tompojevčani istjerani iz svog sela.

Svjedok Zdenko Lovrić iskazuje da je selo Tompojevci napustio 01.10.1991.godine, u kojem je inače živio, a da su za vrijeme okupacije u selu ostali živjeti njegovi roditelji i baka, i to sve dok nisu istjerani u trećem mjesecu 1992.godine. Što se događalo za vrijeme okupacije nema neposrednih saznanja, jer u to vrijeme nije živio u selu.

Svjedok Josip Ivić iskazuje da se 04.10.1991.godine sakrio u šumi Jelaš, a 13.10. 1991.godine se probio do Iloka i 17.10.1991.godine je s iločkim konvojem otišao na slobodni dio Hrvatske. Nema neposrednih saznanja što se događalo za vrijeme okupacije u Tompojevcima, osim da su mu roditelji ispričali kako su 17.03.1992.godine protjerani iz sela.

Svjedokinja Terezija Nemet iskazuje da je s obitelji živjela u Tompojevcima, ali se 01.10.1991.godine sklonila u Ilok, da bi 17.10. 1991.godine s iločkim konvojem otišla na slobodni dio Hrvatske. Nema neposrednih saznanja što se događalo u Tompojevcima za vrijeme okupacije, a nakon njenog odlaska.

Svjedok Đuro Marijanović iskazuje da je on prije okupacije sela Tompojevci, u kojem je živio, bio u Iloku i da je i svoju obitelj prije okupacije sklonio na slobodni dio Hrvatske. U Tompojevcima su mu ostali brat i majka i od njih zna da su istjerani iz sela 17.03.1992.godine, ali nema neposrednih saznanja što se u Tompojevcima događalo za vrijeme okupacije.

Svjedok Janja Filipović iskazuje da je zajedno sa svojom obitelji Tompojevce napustila 01.10. 1991.godine i zatim 17.10. 1991.godine s iločkim konvojem prešla na slobodni dio Hrvatske. Nema neposrednih saznanja što se događalo u Tompojevcima za vrijeme okupacije.

Svjedok Stjepan Kovačić iskazuje da se neposredno prije okupacije sela Tompojevci, u kojem je živio s obitelji, sklonio u šumu Jelaš i zatim probio do Iloka. S iločkim konvojem je prešao na slobodni dio Hrvatske i nema neposrednih

saznanja što se događalo u Tompojevcima za vrijeme okupacije, osim što mu je brat Vlado pričao da su on i majka dobili petnaestak minuta vremena da se isele iz Tompojevaca dana 17.03.1992.godine.

Svjedok Ivan Lovrić iskazuje da su njega u selu Tompojevci 27.10.1991.godine "uhapsili" dobrovoljci iz Rume i da je ubrzo odveden u logor u Begejce, iz koga je razmijenjen 10.12.1991.godine. Nema neposrednih saznanja što se događalo u Tompojevcima nakon što je on odveden u logor Begejce.

Svjedok Dragutin Marijanović navodi da je živio u selu Tompojevci i da su nakon okupacije od strane tzv.JNA u dvorište njegove kuće gdje je bio bunar dolazili vojnici. Jednom prilikom jednom vojniku je dao i tople vode i taj vojnik ga je zaštitio kad su u prvom navratu neke mještane odveli u logor, ali mu je i rekao da se ne kreće po selu. Jednostavno, on se i nije kretao po selu i nema nekih saznanja što se događalo u selu sve dok 17.03.1992. godine nije istjeran, kao i skoro svi mještani Tompojevaca, od strane nepoznatih osoba.

Svjedok Ivan Čupić iskazuje da je on sa svojom obitelji u Tompojevcima živio sve do dana dok ga nisu istjerali, do 23.04.1992.godine. Naglašava, da dok je vojska bila u Tompojevcima, bilo je i podnošljivo, ali kasnije, kada su došli domaći Srbi s pridošlima iz pakračkog i virovitičkog kraja, počela je hajka na Hrvate. Kljajić Đuro je raspoređivao gdje će tko i kako će tko, jednostavno, oni su bili gazde, a Hrvati sluge koji su morali slušati ili nestati.

Svjedok Ivan Kampić navodi da je s obitelji napustio Tompojevce 03.09.1991.godine, tako da nema neposrednih saznanja što se događalo u Tompojevcima za vrijeme okupacije, jedino zna da je njegov otac Milan protjeran 17. ožujka 1992.godine.

Svjedok Josip Petričević iskazuje da je u Tompojevcima živio do 10. veljače 1992.godine kada je sa svojom obitelji preko Sremske Mitrovice otišao u Bosnu, a zatim i u slobodni dio Hrvatske. Nema neposrednih saznanja što se događalo za vrijeme okupacije, osim što je čuo da su maltretirali Brala Juru, Brala Željku i Šakić Ivana. Zna da je Đuro Kljajić bio glavni u TO i da je jednom prilikom izvršio pretragu kuće njegove sestre i da je tada s dva nepoznata vojnika prihički zlostavljao njegovu sestru i njenog sina.

Svjedok Kata Haviđić iskazuje da je Tompojevce napustila 03.rujna 1991.godine, te nema neposrednih saznanja što se događalo u Tompojevcima za vrijeme okupacije.

Svjedok Petar Ivić iskazuje da je u Tompojevcima uhićen i 28.10.1991. godine odveden u Šid, a 01.11.1991. godine u logor u Begejce. Nema neposrednih saznanja što se događalo poslije njegovog uhićenja u Tompojevcima, a jedino zna da su mu roditelji 17.03.1992.godine s ostalim mještanima protjerani, a da su morali potpisati neku izjavu da svu imovinu ostavljaju SAO Krajini.

Svjedok Nedeljko Kalac iskazuje da je on 10.10.1991. godine uhićen i prevezen u Šid, gdje je bio četiri dana, a zatim u logor u Begejce. Nema neposrednih saznanja što se događalo u Tompojevcima nakon njegovog uhićenja.

Svjedok Antun Nemet iskazuje da su Tompojevci okupirani, ali nakon pada Vukovara, u selu se pojavio Đuro Kljajić sa svojom grupom u koju su spadali Dane Đukić, Petar Đukić zvani Perica, Štefan Penčarski, Jovo Radeka, Eva Radeka. U njegovoj kući i kući njegovog sina bila je smještena bivša vojska tako da njih nisu

dirali, ali su svi okrivljeni iz grupe Đure Kljajića išli po hrvatskim kućama, pljačkali i uzimali sve što su htjeli.

Svjedok Danica Beretin iskazuje da je u selu Tompojevci zajedno sa suprugom, sinom i njegovom obitelji živjela sve do 17.03.1992. godine kada su protjerani. Prije tog događaja, njoj nepoznati ljudi u uniformama, a koji su se predstavljali kao četnici, bili su u jesen ili zimu u njihovoj kući, te su njenog sina Matu odveli u Čakovce, gdje su ga tukli. Drugi dan su ga vratili kući. Nema nekih konkretnijih saznanja, osim da je glavni u toj vlasti bio Đuro Kljajić. Čula je kako su posebno maltretirali Juru Bralu, njegovu kćerku Željku i Andriju Kampića. Kada su protjerani, njen suprug je morao potpisati izjavu da se navodno dobrovoljno iseljava iz Tompojevaca.

Svjedok Ivan Bataković iskazuje da je živio u Tompojevcima sve dok ga 16. ožujka 1992. godine nisu protjerali pripadnici samozvane "TO i Milicije SAO Krajine". Većina njegove obitelji otišla je s iločkim konvojem, a on je ostao da čuva svoje imanje i imanje svojih zetova. U početku u njegovu kuću su se uselili pripadnici bivše vojske i ta je vojska njega poštovala, jer je imao medalju osloboditelja Beograda i medalju za borbe na virovitičkom mostobranu. Kada su mu uzeli traktor koji je bio na njegovom zetu Draganu Gelemanoviću, išao ga je u štab TO tražiti natrag i tad je u štabu vidio Đuru Kljajića, Danu Đukića, Pericu Đukića, Jovu Radeku, Štefana Penčarskog, Đuku Nikšića i njegovog zeta. Inače, Đuru Kljajića je stalno viđao u uniformi i s oružjem te Danu Đukića i Pericu Đukića.

Svjedok Anica Gelemanović iskazuje da je ona 29.09.1991.godine s djecom otišla kod svoje tetke, a kasnije u Mošćeničku Dragu, tako da nema neposrednih saznanja o događajima u Tompojevcima za vrijeme okupacije.

U Tompojevcima su inače ostali suprug, otac Ivan Bataković i stric Stjepan Bataković, a koji su protjerani s drugim stanovnicima u mjesecu ožujku 1992.godine. Otac joj je govorio da ga je maltretirao Đuro Kljajić.

Svjedok Dragutin Gelemanović iskazuje da je njegova supruga s djecom napustila Tompojevce krajem 09. mjeseca 1991.godine, a do tada se ništa neuobičajeno nije događalo u Tompojevcima. Inače, još u osmom mjesecu i tijekom devetog, stanovnici su Tompojevce napuštali od straha od događaja koji su se naslućivali. Svjedok je kategoričan da je Đuro Kljajić, kada je došao u Tompojevce, negdje poslije pada Vukovara, izdavao naredbe. Posebno naglašava, da dok Đuro Kljajić nije došao u Tompojevce, u selu je bilo mimo, niko nije privođen i niko nije ubijen. Tek kad je Đuro Kljajić formirao TO, tad je počelo privođenje po selu, odvođenje ljudi u školu i poslije njegovog dolaska u Tompojevcima je ubijeno četvoro ljudi, a dok on nije došao u Tompojevcima, nitko nije ubijen.

On je 15.12. 1991.godine otišao iz sela. Dok je bio u selu, zna da se po selu nije moglo kretati, ali je svejedno desetak puta vidio Đuru Kljajića s oružjem i u uniformi, a Pericu Đukića jednom.

Svjedok Zvonko Ciprić iskazuje da je živio u Tompojevcima sve do 17.03.1992.godine kada su ga istjerali. Naglašava da od vojske nije imao nikakvih problema, već od domaćih Srba koje je predvodio upravo Đuro Kljajić. Ukazuje da su osnovno zlo radili svi domaći Srbi, a ne vojska JNA, jer vojska je na neki način pomagala selu, jer je bio jedan oficir Hrvat iz Subotice, a dok su se domaći Srbi na njima izživljavali i maltretirali ih. Inače, prošlo je jedno dva tjedna nakon okupacije sela, i nakon ulaska vojske, da je došao Đuro Kljajić i organizirao TO.

Inače, on se svaki dan u 08,00 sati morao javljati Đuri Kljajiću u TO i isti je određivao gdje će ići da radi motomom pilom. On je inače i ranije radio motornom

pilom po selu. Kad je dolazio da se javi Đuri Kljajiću, tu je često, i to više od 50%, viđao Pericu Đukića, Štefana Penčarskog zv."Baja", Jovu Radeku, Danu Đukića, s tim da je najviše bio Jovo Radeka. Danu Đukića i Pericu Đukića je uvijek viđao s puškom, Štefana Penčarskog uvijek s pištoljem, a Jovu Radeku najčešće s pištoljem. Njega fizički nitko nije maltretirao, ali je on bio sluga koji je morao svaki dan bez novca raditi, a da su mu samo ponekad dali hrane.

Perica Đukić je inače nekoliko puta došao po njega da ga odvede u štab TO, jer ga je trebao Đuro Kljajić.

Svjedok Adam Ivić iskazuje da je živio u Tompojevcima sa suprugom i dva sina. Kako su i njegovi sinovi bili na straži, a jedan sin je 28.10. 1991.godine i odveden u logor u Begejce, kod njega u kući je bio 16 puta pretres. Nakon okupacije prvo je bila vojska, a nakon što je okupiran Vukovar, u selu se pojavio Đuro Kljajić i on je bio glavni u štabu TO-a. Bilo je ograničeno kretanje na njive i izdavale su se propusnice. Propusnice je najprije izdavala vojska, a poslije Kljajić Đuro i njegovi ljudi. Postojao je i policijski sat, a i za svaki izlazak iz sela trebala je propusnica. To je sve trajalo do 17.03.1992.godine kada su došli u njegovu kuću četvorica iz Berka i rekli da mora napustiti Tompojevce, i morao je potpisati da dobrovoljno ostavlja svoju imovinu "SAO Krajini".

Svjedok Andrija Kampić iskazuje da je živio u Tompojevcima sa suprugom i njenim roditeljima, a da se kćer, jedno mjesec dana prije okupacije sela, udala u Čakovce. Selo je okupirano 10.10. 1991.godine. Od okupacije u selu je oko mjesec dana boravila tzv.JNA i tada je u selu vladao relativan mir, jer nije bilo zlostavljanja. Negdje od blagdana "Svih svetih" počinje osnivanje TO-a. Osnivač TO-a u Tompojevcima bio je Đuro Kljajić.

Inače, po selu se nije moglo kretati noću, nije se moglo ići na njivu, niti u druga sela bez propusnice. On je uvijek dobijao propusnicu od Đure Kljajića, ali zna da su i drugi iz TO-a nekima izdavali propusnice. U sjedištu TO-a uz Đuru Kljajića viđao je Danu Đukića, Jovu Radeku, Baju Penčarskog, njegovog sina Dalibora, Pericu Đukića, a isti su imali oružje i uniformu.

Svjedok Ivan Ivić iskazuje da je živio u Tompojevcima sve dok 17.03.1992. godine nije prognan od odmetnika i pripadnika tzv."TO i Milicije SAO Krajine". Ukazuje da su prvo Tompojevce okupirali pripadnici bivše JNA, a da je kasnije osnovana TO. Dobijao je više puta batine, a prvi put to je bilo u Vatrogasnom domu u Tompojevcima, i to odmah kad je došla vojska, a tukli su ga dobrovoljci koji su došli zajedno s njima. Nije poznavao one koji su ga tukli. Drugi put je dobio batine u Tompojevcima u kući Vorgića, a i to je bilo za vladavine vojske, i tad ga je nožem u plećku ubo dobrovoljac iz Virovitice. Treći put je dobio batine opet u vatrogasnom domu kad je predao pušku, ali je i to bilo za vladavine vojske. Četvrti put je dobio batine u Čakovcima, ali i tada nije poznavao one koji su ga tukli.

Za Đuru Kljajića zna da je bio u TO-u i da je bio glavni, jer njemu je morao pisati izjave o oružju i više puta mu se javljati u TO. Petar Đukić zvani Perica najmanje je tri puta došao po njega s puškom i u uniformi, dva puta ga je vodio na ispitivanje u štab TO-a, a jednom u vatrogasni dom da čisti.

Svjedok Vice Višić iskazuje da je živio u mjestu Tompojevci s majkom sve do kolovoza 1995.godine, a da su mu supruga i sin iz Tompojevaca otišli 03.09. 1991.godine. Iskazuje da su Tompojevce prvo okupirali pripadnici tzv.JNA. Srbi koji su prebivali u Tompojevcima sastali su se i organizirali s vojskom, a za komandanta TO izabrali su Kljajić Đuru. Više puta se istom morao javljati i isti je više puta slao Petra Đukića zvanog Pericu koji je bio kurir TO-a i koji je dolazio po njega da mora ići

negdje raditi. Petar Đukić je također bio u uniformi s oružjem i vodio ga je ili u štab TO-a ili na rad.

Inače, on je praktički sve vrijeme do 20. kolovoza 1995. godine, dok s majkom nije pobjegao iz Tompojevaca, bio "seoski magarac-sluga", a radio je većinom kao zavarivač, a morao je kopati i rovove. Nikada nije naplatio ni jednog dinara, jer ako bi tražio "ode glava".

Svjedok Stjepan Simić iskazuje da je u Tompojevcima živio od 1955. godine pa do 17.03.1992. godine, kada je protjeran iz Tompojevaca. Nakon što je selo u 10. mjesecu 1991. godine okupirano od strane vojske, u jednom periodu smijenili su se rezervisti koji su bili iz okolice Sente, a poslije iz okolice Mitrovice, i oni su mu pokupili lovačko oružje, za što su mu izdali potvrdu.

Nakon pada Vukovara u selo se vratio okrivljeni Đuro Kljajić i osnovao štab TO, na čijem čelu je i bio. Osim njega u štabu su bili: Jovo Radeka, Antolović Andrija, Đukić Dane, Đukić Petar zv. "Perica", Penčarski Štefan i njegov sin kome ne zna ime i Đuro Nikšić. Sve te osobe je inače viđao po selu u uniformi s oružjem, ali nije vidio da su nekog fizički ili psihički maltretirali. On je radio prije ratnih događaja u Hrvatskim šumama, praktično u šumi kao sjekač, te je nakon osnivanja TO-a morao svaki dan ići raditi u šumu od jutra do mraka za što nije dobio novac.

Svjedok Milena Lovrić iskazuje da je živjela u Tompojevcima, gdje su imali tri kuće, s tim da je njen suprug radio u Naftagasu u Novom Sadu i da je bio na terenu, a povremeno je dolazio kući.

02.09. 1991. godine, zajedno sa snahom i tek rođenim djetetom, otišla je za Zagreb, ali se kasnije u dogovoru sa suprugom vratila u Tompojevce. Prije ratnih događaja bili su jako dobri prijatelji s Đurom Kljajićem, ali nakon što je Đuro Kljajić osnovao seosku vlast TO, isti je i nju privodio i dolazio u kuću, te je psihički maltretirao. Fizički je nije maltretirao.

Dane Đukić, te Petar Đukić zv. "Perica", sprovodili su je na ispitivanje, ali je nisu tukli, niti psihički maltretirali. Zna da su pripadali TO, a štab TO je bio u lovačkom domu.

U selu je vladao stalni strah i nisu se smjeli nigdje kretati. Kad je trebala ići u jednu od kuća, da zatvori vodu, koja je bila vrlo blizu, morala je ići po propusnicu u štab TO i tad ju je s oružjem pratio Perica Đukić.

Svjedokinja Terezija Šakić iskazuje da je živjela u selu Tompojevci, a da je vojska u selo ušla u 10. mjesecu 1991. godine. Vojska se dosta korektno ponašala, a pravi su problemi počeli u 11. mjesecu 1991. godine, kada je u selo došao Đuro Kljajić te osnovao TO tzv. "SAO Krajine". Đuro Kljajić i njegovi su bili ti koji su zlostavljali žitelje sela.

Svjedokinja Rozalija Kalac iskazuje da je živjela u Tompojevcima sa suprugom, sinom Draženom rođenim 1969. godine i Goranom rođenim 1976. godine. 10. listopada 1991. godine njihovo je selo okupirano, a njen sin Dražen se kroz šumu probio do Iloka i zna da je s iločkim konvojem prešao na slobodni dio Hrvatske. 11.10.1991. godine odveli su njenog muža i o istom ništa nije čula 20-tak dana, a kasnije je čula da je u logoru u Begejcima.

U prosincu 1991. godine Đuro Kljajić je formirao štab TO i njegova je grupa bila na vlasti. Nju nisu dirali, ali je čula da neke jesu, a inače njen brat Antun Lajko je bio dobar s Đurom Kljajićem. Po selu se nije smjelo kretati, a i ona je u štabu TO dobila propusnice da ide raditi na njivu.

Svjedokinja Mara Vulić iskazuje da od 1975. godine živi u Tompojevcima kada se iz Bosne udala za svog supruga. Kad je selo okupirano, u kući su živjeli samo ona i suprug jer su djeca bila kod njene mame u Bosni.

Prave muke za nju i supruga počele su od početka 1992. godine. Od tad, pa do 17. ožujka 1992. godine kad će biti istjerana, njen muž je najmanje 35 puta odvođen u TO. Po njega je obično dolazio Petar Đukić zvani Perica, Dane Đukić, Jovo Radeka i Dalibor Penčarski. Petar Đukić je jedno 15 puta odvodio njenog supruga u TO i vraćao. Svaki put kad bi se suprug vratio, rekao je da je bio tučen, ali joj nije u detalje objašnjavao, osim da su ga uvijek ispitivali Đuro Kljajić, Jovo Radeka, Baja Penčarski, te da su ga tad slali u drugu sobu gdje su ga tukli nepoznati ljudi. Ona je uvijek vidjela modrice na tijelu svoga supruga, morala mu je pružati pomoć, a bar u polovici prilika je bio cm po cijelom tijelu da ga je morala uvijati u deke.

Njenog supruga su inače tukli i u njihovoj kući, to je bilo najmanje 17-tak puta, a skoro svaku večer su dolazili u pretres kuće. Kad su ga tukli u njihovoj kući, tad su u kuću dolazili Đuro Kljajić, Jovo Radeka, Dane Đukić, sin Baje Penčarskog, a jednom i sam Baja Penčarski. S njima su dolazili još i nepoznati. Nju su često držali u drugoj sobi, a jednom kad su otišli, našla je supruga bačenog pod stol, "kao svinju", bio je sav krvav i nije se mogao kretati.

Svjedokinja je u jednom trenutku plačnim glasom rekla: "Sve bih im to oprostila, samo da mi je muž tu, ili barem da mi kažu gdje mu je grob, da ga mogu pristojno sahraniti i otići na groblje."

Svjedok Zdravko Galović iskazuje da 09.10. ili 10.10. 1991. godine Tompojevci su okupirani od bivše JNA i paravojnih četničkih postrojbi. Odmah su vršeni pretresi kuća, ali nije bilo ljudskih žrtava, sve dok nije bila upostavljena TO.

Između 20.11.1991. godine i 30.11.1991. godine u selo je došao Đuro Kljajić i formirao lokalnu vlast TO, a njemu su se pridružili domaći Srbi, i to: Jovo Radeka, Petar Đukić, Dane Đukić, Štefan Penčarski, njegov sin Dalibor i Antolović Andrija. Kasnije je viđao i Miodraga Vojvodića, ali u civilu.

Njega osobno dva puta noću između ponoći i jedan sat ujutro vodili su u TO. Oba puta je sigurno bio "mali" Penčarski, a jednom sigurno i Petar Đukić, a vjerojatno i drugi put. Oba puta ga je u štabu TO ispitivao Đuro Kljajić.

Po selu se nije moglo kretati iza 16,00 sati, morala se tražiti propusnica ako se išlo u drugo selo i ako se išlo na njivu.

Svjedok Stjepan Lovrić iskazuje da nakon što je selo okupirano prvo je ušla vojska, a u prvo vrijeme od domaćih Srba na vlasti je bio Joco Tomić. U to vrijeme je odveden i njegov sin u logor.

U 12. mjesecu 1991. godine Đuro Kljajić je preuzeo vrhovnu vlast, a osim njega u TO-u su bili Dane Đukić, Petar Đukić zv. "Perica", Štefan Penčarski, Andrija Antolović i Jovo Radeka.

Svjedok Stajka Lovrić iskazuje da je živjela u Tompojevcima i da je selo okupirano. Ona je bila starija i nije se kretala po selu, tako da zna da nije bilo dopušteno kretati se po mjestu, ali ona uslijed straha nije ni izlazila iz kuće, tako da nema neposrednih saznanja što se događalo u selu.

17.03.1992. godine četvorica naoružanih su upala u njihovu kuću i pod prijetnjom oružja ih istjerali iz njihovog mjesta.

Svjedok Ivan Ciprić iskazuje da je od 1954. godine, pa sve do davanja iskaza, stalno živio u Tompojevcima. Živio je sa suprugom i bratom koji je od rođenja bio bolestan, i za kojega su skrbili on i njegova supruga.

Još prije 1991. godine on je obolio od epilepsije, tako da se nije uopće kretao po selu i da nema nikakvih neposrednih saznanja šta se događalo u selu, osim da zna da 17.03.1992. godine većina mještana Tompojevaca, među kojima i njegova rodbina, protjerani su iz Tompojevaca. Kad je mislio da i oni moraju krenuti, jedna nepoznata osoba mu je prišla i rekla da on i njegova obitelj ne moraju ići.

Petar Đukić zv. "Perica" je njegov "prvi" susjed i on ne zna što je isti radio za vrijeme rata, ali je sigurno da mu ni jednom nije ušao u kuću da bi nešto uzeo iz kuće ili ga eventualno maltretirao. Perica Đukić je čak svaki put kad bi on dobio napad epilepsije i kad bi njegova supruga zatražila pomoć, zajedno sa svojom suprugom prvi mu priskočio u pomoć, a često je išao i po liječnika da mu da injekciju.

Svjedok Marica Petričević iskazuje da je 09.10.1991.godine ušla vojska u Tompojevce, a nešto kasnije je došao Đuro Kljajić i formirao je TO. Zajedno sa Đurom Kljajićem u TO su bili Petar Đukić zv. "Perica", Dane Đukić, Dalibor Penčarski i njegov tata "Baja", Jovo Radeka i Baća Antolović. Svi oni su po selu uvijek išli s puškom. Po selu se jedva moglo kretati, a izvan sela se moralo ići po propusnice, kao i kada je trebalo ići raditi na njivu.

05. siječnja 1992.godine Đuro Kljajić joj je rekao da mora ići po njene roditelje u Berak, jer joj je mama bila operirana i dao joj propusnicu za to.

02.02.1992.godine oko 03,00 sata po njenog tatu su došli jedan nepoznat vojnik i Dalibor Penčarski i naredili da mora ići u TO. Za sat i nešto se vratio njen tata, te je rekao da su ga tamo ispitivali Đuro Kljajić i Dane Đukić, da su mu stavljali pištolj u usta, ali ga nisu tukli. Kad su ga vraćali natrag, nepoznati vojnik i Perica Đukić, tad je taj vojnik naredio njenom ocu da se skine gol i bos, a vani je bio snijeg. Čak je i gaće morao skinuti. Njen tata je poznavao Petra Đukića zv. "Pericu" jako dobro, jer su imali zemlju jedni pored drugih.

Zna da je 17.03.1992. godine bilo masovno istjerivanje, ali tada ona i njen suprug nisu istjerani. Nisu istjerani tada stoga što je od polovice siječnja 1992.godine pa sve do 03.travnja 1992.godine, njen suprug svaki dan, pa čak i nedjeljom, išao vršiti kombajnom. Za to što je radio ništa mu nije plaćeno. Kad je 03.04.1992. godine njen suprug završio s vršenjem, sljedeći dan su došli u kuću Ranko Mirilović i osoba po nadimku "Platiša" i istjerali ih da moraju seliti iz Tompojevaca. Ranko Mirilović i taj "Platiša" su odmah uzeli njihov auto. Njen suprug je morao otići u TO da dobije dozvolu da mogu otići i kako se on dugo nije vraćao, a ona je inače bila slobodnija – hrabrija od njega, otišla je da vidi što je s njim. Njen suprug je bio u TO-u, a tamo su već bili Đuro Kljajić, Perica Đukić, Dalibor Penčarski, Baja Penčarski. Tog dana su preko Šida otišli za Gibarac i kasnije su razmijenjeni i došli na slobodni dio Hrvatske.

Svjedok Stjepan Petričević iskazuje da su Tompojevci okupirani 09.10.1991.godine. Nakon pada Vukovara u selo je došao Đuro Kljajić i osnovao TO. Uz Kljajića u TO-u su bili Dane Đukić, Petar Đukić zv. "Perica", Štefan Penčarski, Andrija Antolović i Jovo Radeka.

Njega osobno i njegovu obitelj nisu fizički i psihički maltretirali, osim što je po naredbi sa svojim kombajnom od siječnja 1992. pa zaključno sa 03.04. 1992. godine morao brati kukuruz. Niko mu ništa nije platio.

Po selu se nije moglo kretati, a za odlazak u drugo selo i njivu trebale su propusnice. Perica Đukić bio je nekoliko puta stražar kad je on morao raditi.

Starac mu je ispričao da ga je Petar Đukić zv. "Perica" s jednim nepoznatim vojnikom pratio iz štaba TO-a kada je onaj vojnik njegovom starcu gurao pištolj u usta, maltretirao ga i naredio da se skine gol i bos, pa čak da skine i gaće. Perica Đukić u jednom trenutku je rekao, "zašto toliko maltretiraš tog čovjeka", ali ga je svejedno poslije tako golog dopratio dok nije došao do kuće i tek su mu na ulazu u kuću dozvolili da obuče gaće.

Zna da je 17.03.1992. godine bilo masovno protjerivanje Tompojevčana, ali on i njegova obitelj nisu tad protjerani iz razloga što još nije obrao kukuruz. 03.04. 1992. godine kad je obrao kukuruz, odmah sljedeće jutro su u njegovu kuću došli Ranko Mirilović i osoba koju zna kao "Platišu", te ga psihički maltretirali i naredili da mora s obitelji napustiti Tompojevce. Tad je otišao u TO i Đuro Kljajić je diktirao, a on je napisao da dobrovoljno napušta Tompojevce i da ostavlja svoju imovinu, zbog odlaska na slobodni dio Hrvatske.

Svjedok Mila Višić iskazuje da je od 1968.godine, pa sve do kolovoza 1995. godine, živjela u Tompojevcima. Istaknula je da je Đuro Kljajić bio "bog i batina" u selu, a objasnila je da je Đuro Kljajić izdao naredbu da se zapali njihova nova kuća, jer prethodno njihov sin nije htio da mu da ključeve od te nove kuće. Nakon dva tri dana kad je zapaljena kuća, Đuro Kljajić je natjerao njenog sina da potpiše da je sam zapalio kuću. Naglasila je da su se Đuri Kljajiću pridružili svi ostali Srbi koji su živjeli u Tompojevcima. Istaknula je da njenog sina nisu protjerali iz razloga što je njen sin bio kovač i trebao im je za rad.

Svjedok Marica Mostarac iskazuje da je u Tompojevcima živjela sve dok je 17.03.1992. godine nisu istjerali, a desetak dana prije toga njen suprug je odveden u logor. Nju nitko nije psihički i fizički maltretirao, niti je ona vidjela da su psihički i fizički maltretirali u njenoj prisutnosti njenog supruga. Sjeća se da su u dva-tri navrata kod nje dolazili iz ekipe Đure Kljajića i uzimali sve što je njima bilo vrijedno, a između ostalog televizor u boji, veći radio s kazetofonom, videorekorder i još neke sitnice.

Uvidom u izjavu Marijana Beretina (list spisa 68), vidljivo je da u izjavi stoji ranije odštampan tekst: "Svojim potpisom potvrđujem za sebe i svoju porodicu da dobrovoljno iseljavam iz M.Z. Tompojevci, bez ikakvog pritiska i pretnji. Želim da se nastanim u teritoriji Hrvatske." Vidljivo je da je u lijevom uglu otiskano Srpska Republika Krajina, a ispod Srpska oblast Slavonija, Baranja i Zapadni Srem i ispod toga T.O. Tompojevci. Dolje desno stoji Tompojevci, 16.03.1992.godine.

Uvidom u izjave Ivana Batakovića (list spisa 99), **Stjepana Batakovića** (list spisa 160), **Zdravka Galovića** (list spisa 187), **Martina Kešnjera** (list spisa 405), **Zdravka Galovića i Stjepana Batakovića** (list spisa 412), **Ivana Šakića** (list spisa 477), vidljivo je da je istovjetan tekst, kao i u lijevom uglu zaglavlje i u desnom mjesto i datum, kao u izjavi Marijana Beretina.

Uvidom u dozvolu za kretanje – putovanje izdatu od V.P.7325 od 13.01. 1992.godine vidljivo je da je Lovrić Tomislavu i Lovrić Željku dopušteno kretanje od 14.01. do 24.01. 1992. godine u pravcu Tompojevci-Tovamik-Šid.

Uvidom u dopis Općine Tompojevci od 01.02.1995.godine (list spisa 115) vidljivo je da je naznačeno da za mjesto Tompojevci nacionalna struktura stanovništva iz 1991.godine je glasila: Hrvata – 402; Srba 27; Mađara 24, ostalih 57, tj. ukupno 510 stanovnika.

Uvidom u dopis Ureda za prognanike i izbjeglice od 08. veljače 1992.godine (list spisa 120-122) vidljivo je tko je iz mjesta Tompojevci vođen kao prognanik, i gdje se nalazio.

Uvidom u potvrdu o oduzimanju stvari od Simić Stjepana (list spisa 173) vidljivo je što je od Simić Stjepana oduzeto 09.10.1991.godine, tj. da se radi o oružju, a u potpisu stoji za jedinicu vojne policije kapetan S.Zdravčević.

Uvidom u dozvole koje se odnose na Stipu Petričevića (list spisa 253) vidljivo je da na jednoj stoji datum 25.02.1992.godine, te isti može vršiti kukuruz u ataru kombajnom, a na istoj ima otisak pečata Štab TO Tompojevci i potpis za kojeg se može zaključiti da stoji Kljajić Đuro. Također ima i na drugoj potvrdi otisak pečata i potpis isti, a datum je 10.03.1992.godine. Na trećoj potvrdi, na kojoj je datum 04.04. 1992., a također postoji otisak pečata TO Tompojevci i potpis Kljajić, vidljivo je da se Stjepanu Petričeviću s familijom dozvoljava odlazak iz Tompojevaca. Na jednoj potvrdi postoji datum 26.02.1992. godine, a istom se dozvoljava branje kukuruza

kombajnom, ali postoji pečat vojne pošte Valjevo i nečitak potpis na mjestu ovlaštenog lica.

Uvidom u naredbu komandanta TO Tompojevci od 08.03.1992.godine (list spisa 398), vidljivo je da se Ivanu Šakiću od strane štaba TO Tompojevci mobilizira vozilo "Opel Rekord". Postoji pečat štaba TO Tompojevci, te napisano komandant TO Tompojevci Kljajić Đuro, i zatim potpis istog. Takva ista naredba, s istovrsnim tekstom o oduzimanju vozila postoji i u odnosu na Martina Kešnjera (list spisa 405) i Zdravka Galovića (list spisa 412).

U odnosu na Kešnjera Martina postoji napisan tekst s datumom 07.03.1992. da se od istog oduzima vozilo "Zastava", te postoji pečat štaba TO Tompojevci i potpis Kljajić Đure.

U odnosu na Zdravka Galovića postoji potvrda izdata 09.10.1991.godine s potpisom za jedinicu vojne policije kapetan S.Zdravčević, gdje je navedeno koje mu se oružje oduzima.

Uvidom u dopis Odjela krim.policije od 14.veljače 2001. godine, vidljivo je čije su fotokopije fotografija s kartona osobnih iskaznica i vozača dostavljene sudu (list spisa 418-439).

Uvidom u dostavljeni dopis Državnog zavoda za statistiku o broju stanovnika i nacionalnoj strukturi Tompojevaca od Državnog zavoda za statistiku (list spisa 456), vidljivo je da je, po popisu 1991. godine, u Tompojevcima živjelo 510 stanovnika, od toga 402 Hrvata; 24 Mađara; 2 Nijemca; 3 Rusina i Ukrajinca; 1 Slovenac; 27 Srba; 31 Jugosloven i 20 ostalih i nepoznato.

Uvidom u šest poziva koji glase na ime Vice Višića (list spisa 465), vidljivo je da je dva puta pozivan od predsjednika M.Z.Tompojevci, radi izvršavanja radne obveze, tri puta da u potpisu stoji Kljajić Đuro, a jednom da je nečitko tko je u potpisu. Izvršen je uvid u još jednu potvrdu iz koje proizlazi da se isti mora javiti također na rad, a u potpisu je štab civilne zaštite, otiskano Pavlić Vladimir.

Uvidom u potvrdu (list spisa 477), vidljivo je da je od Šakić Ivana oduzeto oružje 09.10.1991.godine, a stoji za jedinicu vojne pošte kapetan S.Zdravčević.

Uvidom u evidenciju prognanih osoba od 17.03.1992.godine (list spisa 484-485), vidljivo je da je poimenično nabrojano 111 imena koji su prognani tog dana.

Cijeneći obranu optuženog, te izvedene dokaze, kako svakog pojedinačno, tako i u njihovoj ukupnosti, sud je utvrdio da je optuženi Petar Đukić, počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava- ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH, a sve na način opisan u izreci ove presude.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Jure Brale, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza se također potvrđuje da, nakon što je selo prvo bilo okupirano od vojske, kasnije je Đuro Kljajić osnovao TO. Uz Đuru Kljajića glavni su bili Dane Đukić, Jovo Radeka, Dalibor Penčarski, Petar Đukić. Također je potvrđeno da je po selu bilo zabranjeno kretanje i da se za rad na njivi kao i odlazak u drugo selo morala tražiti propusnica u TO-u.

Petar Đukić je zajedno sa Đurom Kljajićem, Danom Đukićem, Jovom Radekom i Štefanom Penčarskim skoro svakodnevno dolazio u pretres kuće obitelji Jure Brala. Prilikom tih dolazaka i pretresa, Đuro Kljajić, Dane Đukić i Jovo Radeka više su puta batinali naprijed navedenog, stavljali mu nož pod vrat i cijev automata u usta. Jednom ili dva puta doveli su ga do septičke jame govoreći da će ga u nju baciti kao i članove njegove obitelji. Često su mu govorili da je šteta trošiti metak za njega i članove njegove obitelji i da je najbolje da ih pokolju. Prilikom tih pretresa Jovo Radeka je uzeo jedan, a Kljajić drugi televizor. Petar Đukić je doveo nepoznate vojnike kada su mu uzeli auto. Nadalje, često su ga vodili, kao i članove njegove obitelji, u susjedna sela, a nazad su se morali vraćati pješice.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedokinje Željke Brala, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza se također potvrđuje da ubrzo nakon što je selo bilo prvo okupirano od vojske, došao je Đuro Kljajić i formirao lokalnu vlast, TO. Pored njega u toj vlasti su još bili Dane Đukić, Perica Đukić, Štefan Penčarski, Andrija Antolović i Jovo Radeka i njegova žena Eva.

Nadalje se utvrđuje, da u kuću u kojoj je svjedokinja živjela s roditeljima skoro svake noći dolazili su, kako naprijed navedeni, tako i nepoznati i vršili pretres kuće.

Prilikom tih premetačina uzimane su vrjednije stvari, a svjedokinja se sa sigurnošću sjeća da je Jovo Radeka bio u premetačini kada im je odnijet televizor, a da je Perica Đukić doveo vojsku kada su im odvezli auto. Utvrđuje se nadalje kako je Đuro Kljajić nekoliko puta šamarao i tukao njenog oca, a svima njima, ocu, majci i njoj, stavljao je nož pod grlo. Često su ih odvozili u susjedna sela, a oni su se morali vraćati pješice. Također su nekoliko puta njenog oca odvodili na strijeljanje.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Ivana Šakića, jer je isti dan na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka, koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza sud utvrđuje da sve vrijeme od kako je selo bilo okupirano, pa do izгона mještana hrvatske nacionalnosti, bilo je ograničeno kretanje i bio je policijski sat. Svjedok nadalje ukazuje da su od strane Đure Kljajića vršeni pretresi kuća, te da je Đuro Kljajić bio komandant TO-a, a da su TO-u pripadali još Dane Đukić, Petar Đukić zv. "Perica", Jovo Radeka, a iste je viđao u uniformi s oružjem, kao i u štabu TO-a.

Svjedok Antun Bajčin nije imao neposrednih saznanja što se događalo za vrijeme okupacije sela i vladavine TO-a, te nije bilo potrebno dati ocjenu njegovog iskaza.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Marijana Beretina jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza sud također utvrđuje činjenicu da je Đuro Kljajić bio na čelu TO-a, a da su u TO-u bili Dane Đukić, Petar Đukić, Štefan Penčarski i Jovo Radeka.

Također se utvrđuje da se po selu nije moglo slobodno kretati, jer su se morale tražiti propusnice i da on čak nije dobio propusnicu ni da radi vrt koji je bio 100 metara udaljen od njegove kuće.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Vlade Kovačića, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza sud utvrđuje da je svjedok 15 do 20 puta išao po propusnicu u zgradu TO-a i da ju je svaki put dobio od Đure Kljajića. Nadalje, da je Đuro Kljajić bio komandant TO-a, a da su s njim na straži pred zgradom TO-a ili unutra bili Petar Đukić zv. "Perica", Dane Đukić, Penčarski zv. "Baja" i Jovo Radeka.

Svjedok je susjed sa Jurom Bralom, a u kući je živjela i njegova kćer Željka. Svjedok se noću, kada su dolazili kod Jure Brale, zavlačio pod čardak uz samu među između njegove kuće i kuće Jure Brale i više puta je vidio kako su Đuro Kljajić, Dane Đukić, Perica Đukić i Jovo Radeka i sin Baje Penčarskog maltretirali Juru i Željku. Vidio je kada su Juru i Željku dovodili do septičke jame, čuo Jurin glas kako moli da ubiju njega, a ne njegove članove obitelji. Više puta je vidio da Đuro Kljajić "guša" Juru Bralu, a kasnije su se čuli jauci jer ga je vodio iza zatvorenih vrata.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Stjepana Zvonarića, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza sud utvrđuje da je navedeni svjedok tri puta pretučen, ali od njemu nepoznatih osoba, s tim da svjedok ukazuje da su te osobe sve znale o njemu i on misli da ih je poslao netko iz TO-a. Nadalje, sigurno je da svjedok od 6.12.1991. godine nije ni spavao u svojoj kući, a morao se javljati Đuri Kljajiću, Jovi Radeki i Dani Đukiću. U selu je vladao policijski sat, ali su ovi iz TO-a išli noću i radili su što su htjeli. Morao je tražiti propusnicu kao i drugi ako bi htio ići raditi vrt ili drugo u selo. Đuro Kljajić ga je psihički maltretirao, dva puta mu prijetio oružjem, čak je i repetirao. Uzeo mu je televizor. Inače, jednom ga je zaustavio Petar Đukić zv. "Perica" i zna da je isti pripadao TO-u kao i Jovo Radeka, Dane Đukić i Štefan Penčarski.

Sud prihvaća iskaz svjedoka Tomislava Lovrića, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Svjedok nije živio stalno u Tompojevcima jer je radio u "Naftagasu", Novi Sad, i vodio gradilište u Indiji. Svjedok je naglasio da prije okupacije sela, on i njegova obitelj su bili u jako dobrim odnosima s Đurom Kljajićem, ali Đuro Kljajić je privodio i njegovu suprugu i psihički je maltretirao.

Kada je svjedok 27.02.1992. godine došao u selo, javio se u štab TO-a, tamo je dežurni bio Dane Đukić. Kasnije je kod njega došao Dane Đukić i Petar Đukić zv. "Perica". Kasnije su ga odveli u Čakovce gdje je ispitivan i mučen tri noći i dva dana.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Martina Kešnjera, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza sud također utvrđuje, tj. potvrđuje činjenicu da je Đuro Kljajić bio komandant "njihove policije". Dane Đukić je također bio član te njihove organizacije, a imao je na sebi uvijek uniformu i oružje. S njima je bio u Đukić Petar zv. "Perica", koji je isto bio u uniformi i s oružjem, a isti mu je, kada se vratio 1997. godine, vratio berač, prikolicu, mehaničarski alat, a pomagao mu je oko sređivanja kuće. U uniformi i s oružjem vidio je i Štefana Penčarskog, Jovu Radeku.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Kate Mađarević, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz toga iskaza također se potvrđuje da je selo bilo prvo okupirano od strane vojske, a nakon pada Vukovara u selu je formiran TO. Tad se u selu živjelo u velikom strahu, a za izlazak iz sela moralo se javiti u štab TO-a gdje se dobivala potvrda-propusnica. Za rad na njivi također se u štabu morala tražiti potvrda – propusnica. Tko pripada TO-u, znala je iz razloga što se javljala u štab za dobivanje propusnica. Zna da su u štabu TO pored Đure Kljajića bili Dane Đukić, Petar Đukić zv. "Perica", Štefan Penčarski i Jovo Radeka. Viđala ih je u uniformama i pod oružjem.

Sud prihvaća iskaz svjedoka Vladimira Mađarevića, ali isti nema neposrednih saznanja o događajima u selu za vrijeme vladavine TO-a, jer je 12. 10.1991. godine uhićen i odveden u logor Begejci. Roditelji su mu pričali kako su protjerani 17.03.1992. godine s većinom mještana Tompojevaca, a on je 15.12.1991. godine pušten iz logora u Begejcima, jer je njegova punica koja živi u Novom Sadu preko nekog oficira JNA-a dala 5.000 DM.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Marije Galović, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je također ostalim iskazima svjedoka koje je sud prihvatio.

Iz toga iskaza također se utvrđuje i potvrđuje da ubrzo nakon okupacije sela osnovana je seoska vlast, na čijem je čelu bio Đuro Kljajić. Pored njega u toj vlasti su bili još Dane Đukić, Perica Đukić, Štefan Penčarski, Andrija Antolović, Jovo Radeka i Eva Radeka. Jednom je vidjela kako Perica Đukić i Jovo Radeka useljavaju neke ljude u kuću njenog brata Ive Martinovića.

Također potvrđuje da se nisu mogli kretati ni na njivu, niti u drugo selo i morali su ići po propusnice koje su izdavane u štabu TO-a.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Jelice Skeledžić, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz toga iskaza se utvrđuje i potvrđuje da je selo u 10. mjesecu 1991. godine bilo okupirano, prvo od vojske tzv. JNA, a kasnije je osnovan TO. Nju su osobno dva puta vodili u TO, a prvi put je na prozor zakucao Dane Đukić i rekao njenom mužu da ona mora ići u štab TO-a. To je bilo noću oko 23,30 sati. Pratio ju je Petar Đukić zv. "Perica". U TO-u ju je ispitivao i maltretirao Đuro Kljajić, a od osoba koje je poznala u štabu su bili Dane Đukić i Petar Đukić zv. "Perica".

Potvrđuje također da se po selu nije smjelo kretati, a da su se članovi TO-a smjeli kretati, te da je bio policijski sat.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Stjepana Batakovića, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza utvrđuje se i potvrđuje da je u selu vladao "policijski čas", da je za rad na njivi, kao i za odlazak u drugo selo, trebala propusnica. Propusnice su izdavane u TO-u.

Brat Ivan mu je rekao kako je Đuro Kljajić noću upao u njegovu kuću i istjerao ga samo u gaćama i košulji van na snijeg, i držao ga na snijegu oko dva sata.

Pericu Đukića je viđao s puškom i u uniformi.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Marijana Skeledžića, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza sud utvrđuje da je selo okupirala tzv "JNA" i da su se ubrzo promijenile tri komande JNA, a negdje u vrijeme treće smjene Đuro Kljajić je osnovao

TO. Nakon osnivanja TO-a situacija je postala neizdržljiva. Bile su pljačke po kućama, pretresi, maltretiranja. Uveden je policijski sat i tada su svi morali biti u kućama, a oni su upadali u kuće koje su htjeli, pljačkali i maltretirali koga su htjeli i kako su htjeli.

Zna da je Đuro Kljajić bio komandant TO-a, jer mu je to i sam rekao. Petar Đukić zv. "Perica" je također imao uniformu i oružje. Jednom prilikom mu je dao propusnicu u štabu TO-a, da može ići raditi na njivu. Jednom je bio ispred njegove kuće kada je vršen pretres, a jednom je bio stražar kada su morali voziti žito u Berkasovo.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Ivana Beretina, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza također se utvrđuje i potvrđuje da je nakon okupacije sela nešto kasnije, Đuro Kljajić bio vlast sa svojim ljudima, a nazivali su se pripadnicima TO-a. U tu grupu Đure Kljajića spadali su Dane Đukić, Petar Đukić zv. "Perica", Štefan Penčarski, Jovo Radeka, Eva Radeka, Đuro Krošnjar, Ranko Mirilović i jedan od Macura. Iste je vidao s oružjem i u uniformi.

Svjedok Josip Bošnjaković je živio u Berku i nema nikakvih neposrednih saznanja što se događalo u Tompojevcima za vrijeme okupacije. Svjedok Zdenko Lovrić je Tompojevce napustio 01.10.1991. godine. Svjedok Josip Ivić se 04.10.1991. godine sakrio u šumi, a 17.10.1991. godine je s iločkim konvojem otišao na slobodni dio Hrvatske. Svjedok Terezija Nemet se 01.10.1991. sklonila u Ilok i 17.10.1991. godine s iločkim konvojem otišla na slobodni dio Hrvatske. Svjedok Đuro Marijanović je također bio u Iloku i sklonio se na slobodni dio Hrvatske, a u Tompojevcima su mu ostali brat i majka. Svjedok Janja Filipović je zajedno sa svojom obitelji Tompojevce napustila 01.10.1991. i zatim 17.10.1991. godine s iločkim konvojem prešla na slobodni dio Hrvatske. Svjedok Stjepan Kovačić se neposredno prije okupacije sklonio u šumu Jelaš, te probio do Iloka i s iločkim konvojem prešao na slobodni dio Hrvatske. Svjedok Ivan Lovrić je od strane dobrovoljavca iz Rume "uhapšen" 27.10.1991. godine i ubrzo odveden u logor u Begejce, tako da nema neposrednih saznanja što se događalo u Tompojevcima za vrijeme vladavine TO-a. Svjedok Ivan Kampić je s obitelji napustio Tompojevce 03.09.1991. godine, tako da nema neposrednih saznanja što se događalo u Tompojevcima za vrijeme okupacije. Svjedok Kata Haviđić je Tompojevce napustila 03. rujna 1991. godine, tako da nema neposrednih saznanja što se događalo u Tompojevcima za vrijeme okupacije. Svjedok Peter Ivić je uhićen 28.10.1991. godine i odveden u Šid, a 01.11.1991. godine u logor u Begejce. Nema neposrednih saznanja što se događalo poslije njegovog uhićenja u Tompojevcima, a to znači da nema neposrednih saznanja što se događalo za vrijeme vladavine TO-a. Svjedok Nedeljko Kalac je 10.10.1991. godine uhićen i prevezen u Šid, a zatim nakon četiri dana u logor u Begejce. Na temelju činjenice da ovi svjedoci nemaju neposrednih saznanja što se događalo u Tompojevcima za vrijeme vladavine TO-a, nije bilo potrebno dati ocjenu njihovih iskaza, tj. nije se imalo što ocjenjivati.

Sud prihvaća iskaz svjedoka Dragutina Marijanovića u cijelosti, ali navedeni svjedok uopće nema saznanja što se događalo u selu, jer se nije uopće kretao po selu sve dok nije istjeran 17.03.1992. godine, na način kao i svi drugi mještani Tompojevaca. Nije poznao osobe koje su ga istjerale.

Sud prihvaća iskaz svjedoka Ivana Čupića, ali navedeni svjedok jedino ukazuje da su Đuro Kljajić i ljudi oko njega raspoređivali gdje će tko i kako će tko, jer su oni bili gazde a Hrvati sluga, koji su morali slušati ili nestati. Istjeran je 23.04.1992. godine.

Sud prihvaća iskaz svjedoka Josipa Petričevića iz kojeg utvrđuje da je svjedok 10. veljače 1992. godine sa svojom obitelji preko Sremske Mitrovice otišao u Bosnu, a zatim i u slobodni dio Hrvatske. Nema neposrednih saznanja što se događalo, osim što zna da je Đuro Kljajić bio glavni u TO i da je jednom izvršio pretragu kuće njegove sestre, te je tada s dva nepoznata vojnika psihički zlostavljao njegovu sestru i njenog sina.

Sud prihvaća iskaz svjedoka Antuna Nemeta iz kog utvrđuje da su u kući navedenog svjedoka bili vojnici i da ga stoga nisu maltretirali. Poslije pada Vukovara u selu se pojavio Đuro Kljajić sa svojom grupom u koju su spadali Dane Đukić, Petar Đukić zv. "Perica", Štefan Penčarski, Jovo Radeka i Eva Radeka.

Sud prihvaća iskaz svjedoka Danice Beretin koja nema nekih konkretnijih saznanja što se događalo u selu, jer je ona starija i nije se kretala po selu. Iz toga iskaza se utvrđuje da su jednom prilikom njenog sina Matu odveli u Čakovce gdje su ga tukli.

Nju i njenu obitelj su 17.03.1992. godine protjerali na isti način kao druge mještane i njen suprug je također morao potpisati izjavu da se navodno dobrovoljno iseljavaju iz Tompojevaca.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Ivana Batakovića jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza sud utvrđuje da je većina članova svjedokove obitelji otišla s iločkim konvojem, a on je ostao čuvati svoje imanje i imanje svojih zetova. U njegovu kuću su u početku uselili pripadnici bivše vojske i ta je vojska njega poštovala, jer je imao medalju oslobodioca Beograda i medalju za borbe na Virovitičkom mostobranu.

Jednom prilikom su mu uzeli traktor koji je bio na njegovom zetu Draganu Gelemanoviću i tada je išao u štab TO da isti traži natrag, a u štabu je vidio Đuru Kljajića, Danu Đukića, Pericu Đukića, Jovu Radeku, Štefana Penčarskog, Đuku Nikšića i njegovog zeta.

Svjedok Anica Gelemanović je 29.09.1991. godine otišla iz Tompojevaca te nema neposrednih saznanja o događajima u Tompojevcima za vrijeme okupacije. Otac joj je jedino govorio da ga je maltretirao Đuro Kljajić.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Dragutina Gelemanovića, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza se također utvrđuje i potvrđuje da je Đuro Kljajić formirao TO, a da je selo prethodno bilo okupirano, te da su mnogi još prije okupacije napuštali selo iz straha od događaja koji su se naslućivali.

Posebno je upečatljivo to što je svjedok kategoričan da je u selu praktički bilo mirno, a da sigurno nitko nije bio ubijen dok nije došao Đuro Kljajić i formirao TO.

15.12.1991. godine je napustio Tompojevce. Dok je bio u selu, u selu se praktično nije moglo kretati, ali je 10-tak puta vidio Đuru Kljajića s oružjem i u uniformi, a Pericu Đukića jednom.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Zvonka Ciprića, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio. Iz tog iskaza se također utvrđuje i potvrđuje činjenica da su puno veći problemi bili od domaćih Srba, koje je predvodio Đuro Kljajić, u odnosu na one kada je bila vojska koja je prvotno okupirala selo.

On se osobno svaki dan u 8,00 sati morao javljati Đuri Kljajiću u TO i isti je određivao gdje će ići raditi motomom pilom. Kada je dolazio da se javi Đuri Kljajiću, tu je često viđao Pericu Đukića, Štefana Penčarskog zv. "Baja", Jovu Radeku, Danu Đukića. Njega fizički nitko nije maltretirao, ali je on bio sluga koji je morao svaki dan raditi bez novca, a samo su mu ponekad dali hrane. Perica Đukić je nekoliko puta došao po njega da ga odvede u štab TO jer ga je trebao Đuro Kljajić.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Adama Ivića, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza se također utvrđuje i potvrđuje da je selo prvo okupirala vojska, a da se zatim pojavio Đuro Kljajić koji je bio glavni u štabu TO-a. Bilo je ograničeno kretanje, a za odlazak na njivu ili u drugo selo izdavale su se propusnice. Prvo su propusnice izdavali u sjedištu vojske, a zatim u štabu TO-a.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Andrije Kampića, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza također se utvrđuje da je selo okupirano 10.10.1991. godine, te da je u selu oko mjesec dana boravila tzv. "JNA" i tada je u selu vladao relativan mir, jer nije bilo zlostavljanja. Negdje oko blagdana Svih svetih, osnovan je TO od strane Đure Kljajića.

Po selu se inače nije moglo kretati noću, nije se moglo ići na njivu niti u druga sela bez propusnice. On je uvijek dobivao propusnicu od Đure Kljajića, ali zna da su i drugi iz TO-a nekima izdavali propusnice. U sjedištu TO-a uz Đuru Kljajića viđao je Danu Đukića, Jovu Radeku, Baju Penčarskog, njegovog sina Dalibora, Pericu Đukića, a isti su imali oružje i uniformu.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Ivana Ivića, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza također se utvrđuje da su Tompojevce prvo okupirali pripadnici bivše "JNA", a kasnije je osnovana TO. Više puta je dobijao batine, i to tri puta za vrijeme vladavine vojske, a četvrti put u Čakovcima, ali ni tada nije poznavao te koji su ga tukli.

Za Đuru Kljajića zna da je bio glavni u TO-u i njemu je osobno morao pisati izjave o oružju i više puta mu se javljati u TO. Đuro Kljajić je naredio njegovoj majci da mu preda ključeve njegove kuće iz koje su ga istjerali dok je još bio u Tompojevcima, a zatim uselili "gazde" u njegovu kuću. Petar Đukić zv. "Perica" ga je dva puta vodio na ispitivanje u štab TO, a jednom u Vatrogasni dom da čisti.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Vice Višića, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz toga iskaza se također utvrđuje i potvrđuje da je selo prvo okupirano od strane vojske, a zatim je osnovan TO čiji je komandant bio Đuro Kljajić. Istom se morao više puta javljati, a isti je više puta slao Petra Đukića koji je bio kurir TO-a i koji ga je vodio tamo gdje je morao ići raditi.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Stjepana Simića, jer je isti dan na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza također se potvrđuje da je selo prvo okupirano od strane vojske, a nakon pada Vukovara u selo se vratio Đuro Kljajić i osnovao štab TO-a. Osim njega u štabu su bili Jovo Radeka, Antolović Andrija, Đukić Dane, Đukić Petar zv. "Perica", Štefan Penčarski i njegov sin. On je ranije radio u šumi kao sjekač, te je nakon osnivanja TO-a morao svaki dan ići raditi u šumi od jutra do mraka, a za što nije dobijao novac.

Sud je u cijelosti prihvatio iskaz svjedoka Milene Lovrić, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza također se utvrđuje da je Đuro Kljajić osnovao seosku vlast, tj. TO. Prije rata sa istim su bili u jako dobrim odnosima, ali nakon što je osnovao TO, isti je i nju privodio te dolazio u kuću i psihički je maltretirao. Dane Đukić i Petar Đukić su je sprovodili na ispitivanje, ali je nisu tukli niti psihički maltretirali.

Sud je u cijelosti prihvatio iskaz svjedoka Terezije Šakić, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza se utvrđuje da je selo bilo prvo okupirano od vojske, ali da se ista dosta korektno ponašala, a da su pravi problemi počeli u 11. mjesecu 1991. godine, kada je u selo došao Đuro Kljajić te osnovao TO tzv. SAO "Krajine". Đuro Kljajić i njegovi su bili ti koji su zlostavljali žitelje sela.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedokinje Rozalije Kalac, jer je isti dan na jasan, logičan i okolnosno jasan način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza sud također utvrđuje da je Đuro Kljajić formirao štab TO-a.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Mare Vulić, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza se utvrđuje da su muke za nju i njenog supruga počele od početka 1992. godine pa do 17. ožujka 1992. godine. Utvrđuje se da je njen muž najmanje 35 puta odvođen u TO, a da je po njega obično dolazio Petar Đukić, Dane Đukić, Jovo Radeka i Dalibor Penčarski. Nadalje je utvrđeno, da je svaki put kada se njen suprug vratio, rekao kako je bio tučen i objasnio je da su ga ispitivali Đuro Kljajić, Jovo Radeka, Baja Penčarski, ali da ga oni nisu tukli, već su ga slali u drugu sobu gdje su ga tukli nepoznati ljudi. Supruga su tukli i u njihovoj kući, i to najmanje 17-tak puta, a skoro svaku večer su dolazili u pretres kuće.

Sud je u cijelosti prihvatio iskaz svjedoka Zdravka Galovića, jer je isti dat na jasan logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza se utvrđuje i potvrđuje da je selo bilo prvo okupirano od vojske, a između 20.11.1991. godine i 30.11.1991. godine u selo je došao Đuro Kljajić i formirao lokanu vlast TO. U TO-u su bili Jovo Radeka, Petar Đukić, Dane Đukić, Štefan Penčarski, njegov sin Dalibor i Antolović Andrija. Utvrđuje se da su navedenog svjedoka noću, između ponoći i jedan sat, dva puta vodili u TO, i to oba puta "mali Penčarski", a jednom sigurno Petar Đukić, a vjerojatno i drugi put. Oba puta ga je ispitivao Đuro Kljajić.

Kao i kod svih drugih svjedoka potvrđena je činjenica da se po selu nije moglo kretati iza 16,00 sati, a morala se tražiti propusnica ako se išlo u drugo selo ili na rad na njivu.

Sud u cijelosti prihvaća iskaz svjedoka Stjepana Lovrića, jer je isti dat na jasan logičan, okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka.

Iz tog iskaza se također potvrđuje da je Đuro Kljajić bio vrhovna vlast, a da su osim njega u TO-u bili Dane Đukić, Petar Đukić zv. "Perica", Andrija Antolović, Jovo Radeka.

Sud prihvaća iskaz svjedokinje Stajke Lovrić, ali iz tog iskaza se samo potvrđuje činjenica da je bilo zabranjeno kretanje po selu i da je ista istjerana 17.03.1992. godine, s većinom ostalih mještana, dok svjedokinja nema nekih konkretnijih saznanja, jer uslijed straha nije ni izlazila iz kuće.

Sud prihvaća iskaz svjedoka Ivana Ciprića, ali iz tog iskaza se samo utvrđuje činjenica da je Petar Đukić zv. "Perica", kao njegov prvi susjed, istom pomagao kad bi isti zadobio napad epilepsije. Uslijed činjenice da je svjedok i prije 1991. godine bolovao od epilepsije i da se nije kretao po selu, isti nije ni imao nekih konkretnijih saznanja što se događalo u selu.

Sud prihvaća iskaz svjedoka Marice Petričević, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio .

Iz tog iskaza potvrđuje se da je selo bilo prvo okupirano od strane vojske a da je nešto kasnije Đuro Kljajić formirao TO, kao i da su u TO-u bili Petar Đukić zv. "Perica, " Dane Đukić , Dalibor Penčarski, njegov tata zv. "Baja", Jovo Radeka i Baća Antolović. Također da se po selu nije moglo kretati i da su se morale tražiti propusnice.

Utvrđuje se da kada su vraćali nepoznati vojnik i Perica Đukić njenog oca iz TO-a, i to kada je vani bio snijeg, nepoznati vojnik je naredio njenom ocu da se skine i bos i gol, pa čak je i gaće morao skinuti.

Sud prihvaća iskaz svjedoka Stjepana Petričevića, jer je isti dat na jasan logičan i okolnosno uvjerljiv način , a potvrđen je iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza se potvrđuje da je Đuro Kljajić osnovao TO a da uz njega u TO su bili Dane Đukić, Petar Đukić zv. "Perica", Štefan Penčarski, Andrija Antolović i Jovo Radeka. Također se potvrđuje da se po selu nije moglo kretati poslije 16,00 sati, a da su za rad na njivi i kretanje u drugo selo trebale propusnice.

Utvrđuje se da je njegov starac rekao kako je nepoznati vojnik naredio da se skine gol i bos, pa čak da skine i gaće, a pritom mu je stavljao pištolj u usta, maltretirao ga, a u jednom trenutku Perica Đukić je rekao " zašto toliko maltretiraš tog čovjeka", ali ga je svejedno poslije takvog golog dopratio dok nije došao do kuće i tek su mu na ulazu u kuću dozvolili da obuče gaće. Nedvojbeno je da svjedoka i njegovu suprugu nisu istjerali 17.03.1992. godine samo iz razloga jer još nije ovršio kukuruz , te je istjeran odmah sljedeći dan nakon što je ovršio kukuruz.

Sud prihvaća iskaz svjedokinje Mile Višić, jer je isti dat na jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv način, a potvrđen iskazima ostalih svjedoka koje je sud također prihvatio.

Iz tog iskaza se utvrđuje i potvrđuje da je Đuro Kljajić bio " bog i batina" u selu, te da je isti izdao naredbu da se zapali njihova nova kuća, jer prethodno njen sin nije htio da mu da ključeve od te nove kuće. Nakon toga je Đuro Kljajić natjerao njenog sina da potpiše da je sam zapalio kuću. Nadalje je utvrđeno da su se Đuri Kljajiću pridružili svi ostali Srbi koji su živjeli u Tompojevcima.

Sud prihvata iskaz svjedokinje Marice Mostarac. Iz tog iskaza jedino se utvrđuje da su u njenu kuću dolazili iz ekipe Đure Kljajića i uzimali što je njima vrijedno, ali ne može opisati kako su izgledali ti koji su to uzimali, niti ih zna po imenu ili nadimku.

Iz izjava koje su potpisali Marijan Beretin (list spisa 68), Ivan Bataković (list spisa 99), Stjepan Bataković (list spisa 160 i 412), Zdravko Galović (list spisa 187 i 412), Martin Kešnjer (list spisa 405) i Ivan Šakić (list spisa 477) utvrđuje se, tj. potvrđuje ono što su svjedoci isticali, da je odluka o protjerivanju mještana Tompojevaca nesrpske nacionalnosti donijeta od strane TO-a. To proizlazi iz činjenice da u lijevom uglu, koje u biti predstavlja zaglavlje, stoji Srpska Republika Krajina, ispod Srpska Oblast Slavonija, Baranja i Zapadni Srem i ispod toga TO Tompojevci. Također dolje stoji da je pisano u Tompojevcima 16.03.1992. godine.

Iz potvrda o oduzimanju stvari utvrđuje se da je odmah nakon okupacije sela, u 10. mjesecu, od strane vojske oduzimano oružje, dok kasnije krajem 1991. godine i u 1992. godini potvrde su izdavane od strane štaba TO-a i na tim potvrdama postoji pečat TO-a i potpis Đure Kljajića. Iz tih potvrda utvrđuje se da su oduzimane pokretne stvari veće vrijednosti a obično automobili, televizori i kućanski aparati.

Iz dozvola koje su izdavane od strane štaba TO Tompojevci utvrđuje se da je osobi na čije ime glasi davana dozvola da može izvršiti određene radove na njivi.

Iz poziva koji glasi na ime Vice Višića utvrđuje se da je svjedok puno puta pozivan radi vršenja određenih radova za potrebe TO-a i time se potvrđuje i iskaz navedenog svjedoka.

Iz dopisa Općine Tompojevci od 01.02.1995. godine i dopisa Državnog zavoda za statistiku o broju stanovnika i nacionalnoj strukturi Tompojevaca po popisu iz 1991. godine utvrđuje se da je u Tompojevcima živjelo 510 stanovnika, od toga 402 Hrvata, 27 Srba, 24 Mađara i 57 ostalih.

Iz evidencije prognanih osoba od 17.03.1992. godine utvrđuje se da je toga dana iz Tompojevaca prognano 111 osoba.

Prihvatanjem iskaza svjedoka nedvojbeno je utvrđeno da je optuženi bo član štaba TO. Naime, svi svjedoci su optuženog viđali s oružjem i u uniformi, te kako stražari pred sjedištem TO, ili je bio u prostorijama TO-a u trenutku kada su osobe nesrpske nacionalnosti privođene u TO. Također je isti najčešće išao po osobe i pratio ih kada su se morale javiti, obično Đuri Kljaiću kao komadantu TO. Više puta je išao s Đurom Kljaićem, Danom Đukićem, Jovom Radekom i Štefanom Penčarskim u pretres kuća. Također je utvrđeno da je isti osobno više puta dolazio po osobe nesrpske nacionalnosti i izvodio ih iz kuće, a da bi te osobe kasnije bile odvođene u Čakovce i tamo dobijale batine.

Valja naglasiti da je nedvojbeno utvrđeno da je optuženi s Đurom Kljaićem, Danom Đukićem, Jovom Radekom i Štefanom Penčarskim skoro svakodnevno dolazio u pretres kuće Jure Brale. Činjenica je da sam Petar Đukić nije tukao Juru Bralu i njegovu obitelj, ali je bio prisutan kada su ga tukli Đuro Kljaić, Dane Đukić i Jovo Radeka. Također, Petar Đukić nije osobno prijetio Juri Brali i njegovoj obitelji niti stavljao nož pod vrat i cijev automata u usta, ali je bio prisutan kada je to radio Đuro Kljaić. Petar Đukić je s oružjem išao i kada su Juru Bralu dovodili do septičke jame i govorili da je šteta trošiti metak za njega i njegovu obitelj i da je najbolje da ih pokolju. Naprijed navedene radnje Petra Đukića su radnje koje je isti poduzimao kao suizvršitelj s optuženim Đurom Kljaićem, Danom Đukićem, Jovom Radekom i Štefanom Penčarskim. Kriminalna volja koju je ispoljavao Petar Đukić je u znatno manjoj mjeri od Đure Kljajića i drugih, ali isti ne može biti eskulpiran od odgovornosti jer je pristajao na činjenje Đure Kljajića i drugih, a što se ogleda u

činjenici da je bezbroj puta došao s njima, da je imao oružje i da je praktično u neku ruku on bio stražar, tj. vodio računa da ne mogu pobjeći Jure Brala ili neko od članova njegove obitelji.

Sud stoji na stanovištu da je nedvojbeno da se radi o kaznenom djelu ratnog zločina protiv civilnog stanovništva na način kako je to opisano u dispozitivu presude, za što su data već ranija obrazloženja, a ne o nekom drugom kaznenom djelu. Stav je suda da u konkretnoj situaciji nema govora kako bi se eventualno radilo o kaznenom djelu razbojništva, teške krađe ili nešto slično, već su ispunjeni svi uvjeti za kazneno djelo koje je optuženom i stavljeno na teret. Naime, očigledno je da se radi o poduzimanju radnji optuženog u vrijeme okupacije mjesta Tompojevci i da je optuženi kao pripadnik TO poduzimao radnje koje su stavljene na teret, tj. nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu, bio u pretresu kada je pljačkana imovina i kada je vršeno zastrašivanje civila, pa čak i batinjanje, te sprovodio civile na prinudni rad, a što je protivno ne samo članku 120. OKZRH, već i Ženevskoj konvenciji, kako je to bliže određeno u dispozitivu presude.

Nadalje, u konkretnom slučaju ne može se raditi o kaznenom djelu oružane pobune jer je nedvojbeno da optuženi nije postupao u vrijeme ugrožavanja Ustavom utvrđenog državnog i društvenog ustrojstva i sigurnosti Republike Hrvatske, već praktično u periodu kada je mjesto Tompojevci bilo znatno prije okupirano i samim tim na navedenom području već nije djelovao ustavni poredak Republike Hrvatske. Nedvojbeno je da se optuženom na teret ne stavlja ni u kojem slučaju pridruživanje tzv. "JNA" u okupaciji mjesta Tompojevci, a samim tim i dijelom teritorija Republike Hrvatske, već one radnje koje su nastupile znatno kasnije nakon okupacije mjesta Tompojevci i stavljanja praktično izvan snage Ustavom utvrđenog državnog i društvenog ustrojstva ili sigurnosti Republike Hrvatske, i koje predstavljaju biće kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva.

Sud nije osudio optuženog da je prema prethodnom međusobnom dogovoru s optuženim Đurom Kljajićem, Danom Đukićem, Štefanom Penčarskim, Jovom Radekom i Evom Radeka, donio odluku o protjerivanju 111 stanovnika Tompojevaca nesrpske nacionalnosti, pretežito Hrvata, na slobodno područje Republike Hrvatske, sačinivši prethodno popis ovih osoba, pa su ovi dana 17. ožujka 1992.g. uz prijetnju smrću naoružanih osoba potpisali tzv. "izjavu" kojom svu svoju imovinu ostavljaju tzv. "Republici Srpskoj Krajini", te dobrovoljno odlaze na slobodno područje Republike Hrvatske, jer nema dokaza. Naime, svi svjedoci su ukazivali jedino na činjenicu da je optuženi imao oružje i uniformu i da je praktično bio kurir u štabu TO, ali nitko nije ukazao da bi optuženi imao neke veće ovlasti. Slijedom naprijed navedenog sud smatra da optuženi nije bio osoba koja je odlučivala i donosila odluke, već jedino se priklonio štabu TO i služio im kao "potrčalo", tj. kurir.

Sud nije osudio optuženog niti da je vodio Beniće Ivana golog do kuće njegove kćerke Marice Petričević, zajedno s nepoznatim vojnikom bivše JNA, a nakon što je ovaj vojnik prethodno naredio Beniće Ivanu da se skine gol. Nedvojbeno je činjenica da je optuženi zajedno s nepoznatim vojnikom bivše JNA vodio Beniće Ivana golog do kuće njegove kćerke Marice Petričević, ali je također nedvojbeno da je taj vojnik prethodno naredio Beniće Ivanu da se skine gol i čak što više, optuženi je protestirao zašto vojnik toliko muči Beniće Ivana. Po mišljenju suda, u konkretnoj situaciji optuženi nije imao namjeru da Beniće Ivana golog po zimi vode ulicom i

namjera optuženog je bila da zaštiti Benić Ivana, ali u tome nije uspio, jer u konkretnoj situaciji on nije bio osoba koja je mogla narediti, tj. spriječiti vojnika u njegovom naumu da nečovječno postupa prema Benić Ivanu, tj. da se isti mora skinuti gol. Sud nije osudio optuženog za naprijed navedenu radnju iz razloga da namjera optuženika nije bila usmjerena na nečovječno postupanje u odnosu na civila Benić Ivana niti psihičkog mučenja istog (zbog sramote), tj. optuženi je htio zaštititi naprijed navedenog, ali u tome nije uspio.

Optuženi je radnje, za koje je osuđen, poduzimao sa izravnom namjerom tj. bio je svjestan svog djela i htio je njihovo počinjenje.

Na temelju svega naprijed iznijetog i uslijed naprijed navedenih obrazloženja, konačni zaključak suda je da je optuženi Petar Đukić počinio kazneno djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120.stavak 1.OKZRH, činjenično i pravno pobliže opisano u dispozitivu presude.

Prilikom odmjeravanja kazne, sud je cijenio sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakotne i otegotne).

Kao olakotne okolnosti na strani optuženog Petra Đukića sud je cijenio da isti do sada nije osuđivan, njegove obiteljske i materijalne prilike, tj. da je stariji čovjek kome je u međuvremenu preminula supruga. Nadalje, da je u inkriminiranom periodu zaštitio više osoba hrvatske nacionalnosti, a posebno svom susjedu Ivanu Cipriću kao prvi susjed tijekom okupacije pomagao i pružao pomoć kad bi ovaj imao napad epilepsije. Također, nakon povratka prognanih Hrvata, istima je pomagao na više načina, te je Martinu Kešnjeru vratio berač, prikolicu i mehaničarski alat. Sud je posebno cijenio činjenicu da optuženi prilikom počinjenja kaznenog djela nije poduzimao teže oblike nasilja, već je bio prisutan zajedno s drugim osobama kada su fizički i psihički maltretirali osobe nesrpske nacionalnosti. Jednostavno sama kriminalna količina optuženog prilikom počinjenja kaznenog djela je izražena u najmanjoj mjeri, i čak što više, ne da je optuženi poduzimao radnje koje bi dovele do najtežih posljedica (smrt, nanošenje teških tjelesnih ozljeda, silovanje i slično), već čak što više, uopće nije bio ni prisutan kada bi drugi poduzimali takve radnje.

Na strani optuženog Petra Đukića sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost.

Uzimajući u obzir sve naprijed navedene okolnosti, zbir svih olakotnih okolnosti, a da nema nijedne otegotne okolnosti, kao vrijeme i način počinjenja kaznenog djela, sud je smatao da su ispunjeni uvjeti za primjenu članka 57. KZ-a, tj. da u konkretnom slučaju postoje posebno izražene olakotne okolnosti (naprijed navedene), tako da bi se i ublažnom kaznom mogla postići svrha kažnjavanja. Na osnovi svih tih činjenica Petar Đukić je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 2 (dvije) godine. Ocjena je suda da će se upravo takvom vrstom i visinom kazne u potpunosti ostvariti zakonom predviđena svrha kažnjavanja iz čl. 50 i 56. KZ-a, te se izrečena kazna ukazuje kao potpuno primjerena stupnju krivnje optuženika, samoj težini počinjenog kaznenog djela i ispoljenoj kriminalnoj količini.

U svezi činjenice da se optuženi Petar Đukić nalazio u pritvoru počev od 21. studenog 2000.godine, pa zaključno sa 01. listopada 2002.g., sukladno čl.63. KZ-a, valjalo je vrijeme pritvora uračunati u izrečenu kaznu zatvora.

Sukladno čl.122. st.4., a u svezi sa čl. 119. st.2., toč. 1.-6. ZKP-a, sud je optuženog Petra Đukića oslobodio obveze da nadoknadi troškove krivičnog

postupka smatrajući da, ukoliko bi obvezao optuženika na plaćenje troškova kaznenog postupka i paušala, bilo bi dovedeno u pitanje uzdržavanje okrivljenog.

Slijedom izloženog odlučeno je kao u izreci presude.

U Vukovaru 01. listopada 2002.

Zapisničar

Smederevka Šerbić v.r.

Predsjednik vijeća

Nikola Bešenski v.r.

PRAVNA POUKA

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana od dostave ovjerenog prijepisa iste. Žalba se podnosi putem ovoga suda na Vrhovni sud Republike Hrvatske u tri istovjetna primjerka.

DOSTAVITI

1. ŽDO VUKOVAR na br.DO-K-54/99.
2. Opt.Petar Đukić –na adresu Andrija Šota, Čakovci, Šandora Petefija 71
3. Branitelj optuženog: Odvjetnik Vojislav Ore – Vukovar, Sajmište 7

Za točnost otpravka – ovlašteni službenik

